

pekla. Kaj bo napravila? Skloni se, seže v usnjato torbo, izvleče zavoj iz časopisnega papirja, položi si ga v naročje, odmota: pohan piščanec. Glavo zasučem proti steni.

»Bog žegnaj!« reče priliznjen glas.

»Bo že!«

Slišim mlaskanje. Drobtinasta skorja pada na papir. Koščice hrestljajo med zobmi.

»Pri kosti je najboljša!«

Ne morem več, rdeče zavese se mi utrinjajo, zdi se mi, da sem kakor človek, ki se z zadnjimi močmi žene iz živega peska. Presučem se, čeprav težko, zakričim:

»Ven, banda hudičeva! Pri priči mi izginite! Ta hip! Banda, Banda hudičeva!«

Vsi obstanejo. Vsi molče. Vsi gledajo vame. Moja mučiteljica se sklanja nad papir. Videti je, kot bi jo kdo oblil z oljem. Za njo uzrem tri šleme: tupirane, do trdega lakirane frizure nekakšnih obrtniških žena.

Ljudje se razmikajo.

Mama je prišla. Prav v svetlobnem pramenu stoji. Oblečena je v domačo haljo, ki pa je ni zapela: spodaj ima pomečkano kombinežo in nogavice na harmoniko. Kako očitajoče in žalostno me gleda! Stegne roko in pravi:

»Zmerom smo veljali za gostoljubne ljudi, Peter!«

Kajetan
Kovič

Genesis

TIHI ČAS

Je zimski čas in je drevo
in lovcev črna četa
in je osamljeno telo
na poti v mrzla leta.

Je nežen čas, ko pod nebo
beži kristalna reka
in je izmučeno meso
živali in človeka.

Je čas, ko jézerske vodé
okamenijo v ledu
in ko utrujene roke
obstanejo v neredu.

Je tihi čas in dolgi čas
po hišah in vrtovih.
Je ura, ko se toči mraz
vodeno po zidovih.

Ko zablešči ob svitu dne
iz sanj zeleno morje.
A eno samo sonce gre
počasi čez obzorje.

GENESIS Tako velika je tema
in vsi prostori sami
in zimski veter plahuta
nad temnimi vodami.

Počasi noč se razdeli
in iz neznatne rane
se prvo jutro naredi
in kopni dan nastane.

Stopi se trdoživi hlad
in duh ledino orje
in je potrata in pomlad
in reke grejo v morje.

Hoja divjadi in zveri
beži v rdeče zarje
in tiha jelša koprni
v šentjanževe viharje.

Pohlevno vije se bršljan
med sviti in večeri
in svet je velik in prostran
in narejen po meri.

OKUS PO MEDU Okus iz ajdove noči
po soli in po zemlji,
žgoč praokus po materi,
po neizčrpnem jemlji,

okus po nenasitnem daj
v hobotnici in cvetu,
teman in hrepeneč nazaj
k vsèga svetá oçetu,

okus ÷ebel in borovnic,
strnjen v rumeni roži,
trpek okus iz bradavic
na grmu in na koži,

okus po smrekovih gorah
in preznojenem lesu,
po gobah in po jagodah,
po praproti o kresu,

okus po času, ki beži
bos po skeleèem ledu,
v telesu prostor iz slasti:
veèni okus po medu.

ADAM IN EVA Na zemlji je dolina rož,
s tihoto ograjena.
Iz belih svjtov pride mož.
In k njemu pride žena.

Nad jasami drevo šumi
in voda ga napaja
in rajska ptica prileti
in sladka ura traja.

Po senènih jamah spi živad
in v gozdu cvete resa
in mož in žena jesta sad
od rajskega drevesa.

In po nevihti sladkih rož
se vzdigneta prekleta
in v suknji iz živalskih kož
gresta v neznana leta.

In sonce hodi čez nebo
in vzhaja in zahaja
in jalovo šumi drevo
na vzhodni strani raja.

OKUS PO SPANJU

Temni, samotni rob sveta
na oljkovi obali,
uteha mračnega duha
in gonjenih živali,

zavetni beg iz budnosti
na tihe jase niča,
šotor za dolge trudnosti
in jedke rane biča,

težavno padanje na dno,
v nevidnost in pozabo,
zateglo tavanje v temo
in hoja v novo rabo,

zatišna ura slednih psov,
odveza od urokov
in mokra senca pragozdov
in videnje otokov,

iz stare skušnje zvarjen lek,
tišina po iskanju,
in pod zapornicami vek
temni okus po spanju.

BARKA

Voda je nenasiten grob.
V neurju staro drevje pada.
V smrti je groza in naslada.
Je dih življenja in potop.

Skoz dež in sluzasti vihar
se opoteka temna ladja.
In je podoba brez ozadja.
Zakrita, neresnična stvar.

Samotna gora iz lesa
na poti brez smeri in cilja,
polna tesnobe in nasilja,
utirjena v nered sveta.

Privid, ki za prividom gre.
Za nemogočim belim kitom.
In se ne vpraša, če za svitom
se tiho vzdigne iz vodé

breg, ki ga na obzorju ni.
Če kje šumijo dolge trave.
Če golobica iz daljave
kdaj z oljko v kljunu prileti.

JUŽNI OTOK **Je** južni otok. **Je.**

Daleč v neznanem morju
je pika na obzorju.
Je lisa iz megle.

Med svitom in temo
iz bele vode vzhaja.
In neizmerno traja.
In v hipu gre na dno.

In morje od slasti
je težko in pijano.
In sol zatiska rano.
In slutnja, da ga ni.

Da so na temnem dnu
samo zasute školjke
in veje grenke oljke
in zibanje mahu.

A voda se odpre
in močna zvezda vzide
in nova ladja pride
in južni otok **je.**